

paa, hvad der er nægtet, og sammenholde det med, hvad der tidligere er bevilget. Hvis man altsaa her vil have et Begreb om hvad det er for en Smødekommun, der er viist fra Regjeringen og det andet Thing lige overfor dette, maa man se, hvor Meget der forlanges mere end det hidtil bevilgede paa de Fordringer, der stilles til os, og Fordringen er da mellem 4 og 5 Millioners Forhøielse paa Budgettet. Jeg tror, at dette Tal er fuldkommen tilstrækkeligt til at vise, hvorledes denne Fordring — hvis den er andet end en faktisk foreløbig Fordring, og jeg har ikke faaet det Indtryk, at det kun var en foreløbig Fordring — er det Samme som Uvillie til Forstaaelse, og det saa meget mere, som Regjeringen virkelig selv har gjort Alt, hvad den kunde for at gjøre Forstaaelsen saa vanskelig som mulig. Jeg har i Erklæringen udtalt dette ved at henvise til den Bevilling paa 300,000 Kr., som Regjeringen ved 3die Behandling har forlangt i det andet Thing. Alerede det, at Regjeringen stiller et nyt Forslag til en finantsiel Bevilling i det andet Thing, er mindre korrekt. Finantsloven skal forelægges først i Folkethinget, og dermed maa dog Meningen være den, at den samlede Sum af Regjeringens Forlangender er finantsielt korrekt, naar Loven forelægges i Folkethinget. Hvis man vilde benægte dette, vilde man kunne komme til den Konsekvens, at Regjeringen her kunde forelægge et Finantslovsforslag, som slet ingen Betydning havde, og vente til 3die Behandling i det andet Thing med at komme med sine Fordringer, og derigjennem tvinge sine Fordringer igjennem og faae dem opfyldte i Løbet af ganske faa Dage. Det vil Ingen paastaa vilde være grundlovmæssig Praxis. Det Forslag, Regjeringen her har stillet, netop som nævnt stillet til 3die Behandling i det andet Thing, gaar ud paa en betydelig Bevilling, nemlig af 300,000 Kr. Men hvad der navnlig giver Forslaget sin Karakter af et udæskende Skridt fra Regjeringens Side er ikke blot det, at det er stillet til 3die Behandling i det andet Thing, men at det endog er stillet i Genhold til Motiver, vi slet ikke kjende og ikke kunne sætte os ind i. Forslaget gaar ud paa at tilveiebringe en Sum til Bevarelse af Kristiansborg Slots Ruin, til Forarbejder paa Byggepladsen og til Tilveiebringelsen af de fornødne Tegninger og Overflag til Gjenopførelsen af Kristiansborg Slot paa Grundlag af den af Friherre Hansen dertil udarbejdede Plan, og med den Forandring deri, at den gjenopførte Bygning baade skal kunne afgive Plads til en Kongebolig og til Rigsdagen, med andre Ord, det er en Bevilling til at

gjennemføre et Lovforslag, der alene har været eller bliver behandlet i det andet Thing, men som vi slet ikke kjende og ikke en Gang have haft Leilighed til at danne os nogen som helst Mening om, ja ikke en Gang til at udtale os om. Det er jo aldeles ikke sagt, at dette Thing vil have opført en Kongebolig paa Grundlag af den af Friherre Hansen dertil udarbejdede Plan, eller at dette Thing vil have Kongebolig og Rigsdagsbygning forenede i een Bygning. Hvoraf veed man Noget om det? Hvorledes skal det være os muligt i de 8 Dage, der ere tilbage at danne os nogen som helst Mening om det? Efter at dette Forslag i lang Tid har ligget for i det andet Thing, som i No og Mag har kunnet beskæftige sig dermed, i Genhold til en Overenskomst, som synes at være truffen mellem den høie Regjering og det andet Thing, stiller Regjeringen den Fordring til os, at vi nu skulle give Penge til at kunne indrette det, vi slet ikke have eller have haft Leilighed til at undersøge. At et saadant Forslag optages til 3die Behandling i det andet Thing viser, hvor lidt denne Regjering i Virkeligheden tænker paa Overenskomst, hvor fjernt enhver Tanke derom er for den og det stemmer fuldstændig med hele den Politik, den høie Regjering har fulgt fra det Dieblis, den forelagde Finantslovsforslaget, og til det Dieblis, da der igjennem Hans Majestæts Svar blev givet Meddelelse til den danske Rigsdag om, at Regjeringen vilde blive og føre Forretningerne paa samme Maade som hidtil, trods det at der ingen Ud sigt var til Overenskomst. Smidlertid er det ikke vor Mening derigjennem at lade os styde tilbage fra en Forhandling. Vi anse det ogsaa for en Ulykke, om der ikke kommer en Bevilling til 1ste April, og vi anse det for vor Pligt at medarbejde og medvirke med Alvor og Beredvillighed til en Tilveiebringelse af lovlige Tilstande efter 1ste April. Men det er en Selvfølge, at man gjør os dette vanskeligt, naar man fremsætter saadanne Paastande, som at et Forslag er nødvendigt for Rigsdagens Skjyb, ikke for Regjeringens, at Rigsdagen, naar den ikke sørger for at der foreligger en Bevilling til 1ste April, har abdiceret, eller noget Saadant, som jeg ogsaa har hørt fremsat, at naar vi ikke faae en Finantslov den 1ste April, følger det ligefrem af Grundlovens § 49, at saa kan man ikke holde Grundloven mere (Modsigelse.) Ja, det er virkelig sagt. Der staar i Grundlovens § 49, at naar der ikke er en Finantslov den 1ste April, maa der ikke opkræves Skatter, og dette forstaas nu — ikke saaledes, at der saa ikke maa opkræves Skatter, skjøndt der ikke synes at høre saa overor-